

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cèntaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.



POEMA CLERICAL.

L'escena passa en un poble del Mitj-dia de Fransa. En Bartoméu, hostaler y manescal, n' es l' amo. Si en lo poble hi ha mil doscents habitants, los nou cents l' hi pertanyen: tots estan per ell. Los que han volgut ferli la guerra, un gran propietari, 'l metje y 'l rector, s' han estrellat: lo rector sobre tot. D' aquí l' hi ve la fama a n' en Bartoméu.

Era 'l rector un home jove, que tenia gran partit entre las denas; la de 'n Bartoméu era una moreneta que Déu n' hi dò, y com que tenia la costum de acostarse al confessionari ab molta frecuencia, y quan contavan certas cosas del tal rector, ella prenia la seva defensa, en Bartoméu, al últim v' escamarse.

Vigilant, vigilant, una nit, a altas horas, v' veure llum en la rectoria. Pochs moments després ne sortia un embossat, ab barret rodó. En Bartoméu v' seguirlo y 'l bulto v' introduhirse per la porta falsa del jardí de la casa de una viudeta molt devota, molt jove y bastant guapa.

En Bartoméu ja 'n v' tenir prou. V' tancar la porteta, v' ficarse la clau a la butxaca y se 'n anà a cridà als amichs. Als pochos minuts més de cinquanta persones, algunas ab llanternas, se reunian al peu de la casa de la viuda.

—Pam, pam!... Trucan. La viuda surt pèl balcò ab una bata blanca molt elegant.

—Qui hi ha? ¿Qué volen?

—Venim a buscar al rector: lo pobre Bernat de la Pipa s' está morint. Que hi vaji desseguida a administrarli 'ls sacraments.

—Pero que m' explican a mi... ¿Qué per ventura se jo ahont es lo senyor rector?

—Lo de més desvergonyit.

—Vegi, registri l' arcoba y potser lo trobará.

—¡Indecent!... ¡Pochs modosl... Demá 'l citaré.

Grans riatlles. Y mentres tant un home en mànigas de camisa, s' escapulia pèl jardí, corria cap a la porteta y la trobava tancada.

—Espéris senyor Rector, deya en Bartoméu, jo tinc la clau.

Y obría la porta y 'l rector fugia corrent a través dels camps com un gos ab un pandero lligat a la cua, seguit dels feligresos que movent un gran escàndol, l' acompanyavan fins a la rectoria.

L' endemà tot lo poble estava escandalisat; l' endemà passat, lo bisbe 'l trasladava a un' altra parroquia, dihent: —La carn es débil; pero 's pot sucumbir y estimar a Déu al mateix temps... Hi enviarem a un capelá vell que vaji a esmenar lo mal efecte produhit pèl jove.

Ja era tart. En Bartoméu s' havia fet popular, y 'l dia mateix de l' arribada del nou rector, v' fer un pich de propaganda al club tant eficás, que al diumenje següent, a missa, no v' anarhi més que disset personas.

Desde llavors la guerra que 's feyan rector y manescal, era una guerra a mort. Aquell feya sermons; pero com que ningú anava a missa, alló era predicar en desert. En cambi, 'l manescal, apoyat per tot lo poble, l' hi feya cada broma...

Mirin, per la Senmana Santa v' enginyárselas de manera que l' adroguer del poble vengués una mena de mantega, un 40 per cent més barata que de costum. Tothom v' comprarne inclús la majordona. Després v' saberse que aquella mantega tenia una part de grassa, y que fins lo rector havia menjat grás durant la Senmana Santa. ¡Horror!

Un dia v' trobarse una dotzena de anguillas dintre de la pica de l' aygua beneyta. Tres beatas v' desmayarse al contacte de aquelles bestiolas. Lo rector tingué de apelar al vi de las canadellas per ferlas recobrar.

Casi sempre, mentres deya l' ofici, pèls vols de l' iglesia se sentia cantar la *Marsellesa*. Plé de santa indignació, pujava 'l rector dalt de la trona; pero estava tant excitat, que no l' hi sortia una paraula de la boca: havia de contentarse, fent quatre muecas, y movent los brassos desordenadament, com un escarbat panxa per munt...

Fins un dia, 'l pobre home, al girarse per dir *Domineus vobiscum*, vejà a n' en Bartoméu, tranquilament sentat, y al adonarse'n se torná groch com la cera. La presència del manescal en l' iglesia havia produhit sensació. —Ja 'n déu portar alguna de cap, deya tothom. Y 'l manescal tranquil. Per últim passá la panera del pá beneyt: en Bartoméu hi pega grapada, se 'n endú cinch trossos, surt de l' iglesia, crida al gos —un magnífich gos de presa — y l' hi fa tomar aquells trossos de pá, l' un darrera del altre.

¡Jesús, Maria Joseph!

Vingué l' aniversari de la proclamació de la República: tot lo poble estava guarnit, plé de banderas y de guirnaldas de vert. Fins a l' iglesia hi havia banderas. Los amichs del manescal s' havian encarregat de guarnir-la durant la nit. Al llevarse 'l rector, quedá esglaiat. Sant Pere y sant Pau, las dugas estátuas de la fatxada portavan gorro-frigi. A sant Pau, sobre tot, que com saben, aguanta una espasa, l' hi pintava molt bè.

Davant de aquell espectacle, lo rector se posá a ballar, y a riure desde 'l balcò: tots los vehins desde abaix, cop de cantar la *Marsellesa*; y ell ballant y rihent, fins v' tirarlos lo casquet, lo boneto y 'l barret de teula. Havia perdut la xaveta.

Desde llavors no hi ha hagut may més rector en aquell poble.

Aquesta narració no es nostra: está extractada de un periódich francés. Ignorém si es certa; pero podria serho.

Ella demostra, que aixis com don Rodrigo, ab las sevas liviandats v' perdre un regne, ab las liviandate de un rector n' hi ha prou per fer perdre per sempre més, la fé de un poble.

P. K.

QUIEN MAL ANDA...

COMEDIA QUE S' ESTÁ ENSAJANT Y POTSER NO 'S PODRÁ REPRESENTAR.

ESCENA I.

SAGASTA: (*Parlantsol.*)—No hi ha més, es la millor manera de ferme fort: aquesta majoria es molt ignocenta y molt senzilla; pero aixó tant pot ser bó com dolent. Las criaturas se deixan ensiburnar ab poca cosa, y si avuy per demá algú me la desbarata, pot donarme un disgust. A més d' aixó, la esquerra... Nada, no m' hi penso més: en Martos es un bon puntal; si ell m' ajuda no hi ha por de res. (*Se senten passos*). Sembla ell; posém cara alegre y mimémlo bè.

ESCENA II.

MARTOS: (*Entra cantant.*)—¡Hola, sociol! ¿No m' ha enviat a buscar? Aquí 'm té. ¿Qué 'm vol donar?

SAGASTA: (*Allargant los brassos.*)—Una dotzena d' abressadas.

MARTOS:—¿Y res més?

SAGASTA: Segui y enrahonarém. (*S' assentan.*). Comensi per dirme sense embuts quin concepte té format de la majoria del Congrés.

MARTOS:—Molt dolent, casi tant dolent com de vosté.

SAGASTA: (*Rihent.*)—¡Gracias pèl piropot Vaji seguint.

MARTOS:—Vull dir que la majoria, per l' istil de vosté, es molt capás de fer qualsevol cosa, per estranya que sigui, mentres pugui produhirli algun benefici.

SAGASTA:—Y bè: ¿L' hi sembla a vosté si ab una majoria aixís puch estar segur?

MARTOS:—Si senyor: pot estar segur... de que al millor dia se l' hi subleva y l' hi fa una partida serrana, ó sagastina, qu' es igual.

SAGASTA:—Aixó es parlar en plata. Aixis mateix penso jo y per xó l' he enviat a buscar. (*Mirantlo ab intenció.*) ¿L' hi vindria gens malament sustituhirme en la Presidencia del ministeri?

MARTOS:—¡Vaya una pregunta! Es clar que no.

SAGASTA:—Pues si vosté 'm promet apoyarme pera combatre las infidelitats de la majoria y las embestidas dels demócratas dinástichs, jo l' hi prometo que en un plasso bréu l' hi donaré 'l silló presidencial.

MARTOS:—Ho prometo y ho accepto. Vinga aquesta má.

SAGASTA:—Entesos: comensi a treballar desseguida. (*Encaixan afectuosament y en Martos se 'n vá. En lo mateix instant entra en Martinez Campos.*)

ESCENA III.

SAGASTA:—A bon' hora vè, general. Acabo de celebrar una aliansa.

GENERAL:—¿Ab quina potencia?

SAGASTA:—Ab en Martos.

GENERAL:—¿Cóm s' enten? ¿Que 's pensa que jo...

SAGASTA:—No s' esbaloti; vosté no hi perdrá res, passí lo que passí. Ara necessito a ne 'n Martos y per

**

«xó m' alio ab ell: després, tinch un plan... en fi, ja ho veurá: vosté miri y calli.

GENERAL:—(Respirant ab tranquil·litat). ¡Ah, es que...
(S' obra la porta ab estrépit y entra una colla de diputats de la majoria, capitanejats per un de molt jove y aixerit).

ESCENA IV.

CAÑAMAQUE:—Salut, senyor Sagasta, salut, general. ¡Puch parlar ab llibertat?

SAGASTA:—Sí senyor; ab llibertat, y hasta ab igualtat y fraternitat.

CAÑAMAQUE:—Pues al grá. Sabém que vosté ha fet un pacte ab en Martos, sabém que 's tracta de suplantarnos, sabém que l' hi ha promés la Presidencia; en fi, ho sabém tot.

SAGASTA: (ab sorna).—¡Oh juventut sabia y estudiosa, esperansa de la patria, planté d' héroes y semidéus!...

CAÑAMAQUE:—Bé, bé: no me 'n rich jo, no. Nosaltres no permetrem que quatre desertors de la esquerra vinguin á escurarnos la menjadora. No ho podem permetre... y no ho permetrem. Si arribém á sapiguer que aquesta aliansa vá endavant, hi haurá desgracias. Estém disposats á tot, absolutament á tot. Ara ja está avisat. Passiho bé. (Se 'n vá ab tots los que l' acompanyan).

ESCENA V.

SAGASTA:—¡Patatím, patatám! ¿Que no l' ha sentit, general, quin tiribol?

GENERAL:—¡Prou que l' hi sentit, prou! Vosté no n' ha de fer cas. Si l' hi sembla que aixó de 'n Martos ha d' anar bé, tiri barra y déixils dir. Adios.

SAGASTA:—No passi cuydado: tractantse de barra, 'm pinto sol: abur.

ESCENA VI.

SAGASTA: (Passejantse amunt y avall).—Aixó vá vent en popa: la situació no pot ser més bonica. Ara la majoria s' unirà pera evitar que 'n Martos se fassi amo del ranxo; la esquerra sense ell se 'n vá á can Pistras, y jo quedo únich duenyó del camp, sense competidor de cap classe. (Mentres en Sagasta vá parlant, per la part de dins se senten disputas á dreta y esquerra. Los de l' una part son los de la majoria; los de l' altra son los demócratas dinditichs. En Sagasta se 'n riu com un benaventurat. De cop entra en Martos).

ESCENA VII.

MARTOS:—Aixó ja está fet: la majoria no s' enten; la minoria desvarieja... y l' autor d' aquest miracle soch jo. Ab aixó, vinch á cobrar.

SAGASTA: (Fent lo distret).—¡A cobrar qué?

MARTOS:—¿Qué? Lo meu treball: vinch á buscar lo silló presidencial.

SAGASTA:—¡Cá, barret!

MARTOS:—¿Cóm cá? Ja ho veurá.

(S' agafa á l' esquerra del silló, tirant com un endimoniat: en Sagasta tira per l' altra banda; tots dos fan esforços sobrehumanos, y estirant, estirant, los brassos del silló 's trenca y 'ls contrincants cauhen per terra. Subitament entra en Cánovas y s' assenta al silló, que ha quedat dret al mitj de la sala).

ESCENA ÚLTIMA.

CÁNOVAS:—Senyors, no 's molestín més y si están bé á terra no 's moguin. Pera evitar disputas, lo silló queda per mi.
(Teló rápit).

FANTÁSTICH.

GRAN TEATRO DEL LICEO.



IRIN que 's conserva bé la *Favorita*! Es una ópera que no 's fá may vella y aixó que té un grapat d' anys. Cada vegada que un la véu pels teatros la troba més fresca y apetitosa.

Lo quart acte es un' obra mestra. A mi cada vegada que 'l sento 'm common y 'm sorpren com si 'l sentís per primera vegada. La reproducció de la *Favorita* en el Liceo ha sigut un nou triunfo pèl grán tenor Masini, que no solzament ha cantat la part de *Fernando* ab la inspiració y lo foch sagrat ab que ho canta tot, sino que ha dit frases arrebatadoras, y com actor, hi ha trobat detalls que ningú 'ns havia fet coneixer y aixó que la habian cantada en lo mateix teatro dos tenors de primera forsa: en Mongini y últimament lo célebre Gayarre.

En Masini canta y fá un tercer acte com no l' havia fet ni cantat ningú, ni aquell tenor Armandi que ha sigut lo que com actor, més s' ha acostat en aquest acte á la veritat dramática.

Ja 'ls dich jo que las hi vá cantar claras en Masini al rey *Alfonso*. No sè 'l rey com vá tenir tanta pacien-

cia. Veritat es que aquest l' hi havia feta molt grossa, endossantli aquella minyona en un estat que ja no podia ser *Mascota*.

Després, jo ja ho veig ¿qui 's pot enfadar ab un home com en Masini que diu las cosas cantant, y cantant com un rossinyol?

En la sortida y duo del primer acte y en lo *spinto gentil* y duo del quart, en Masini vá estar sublime. Lo teatro estava plé de gom á gom y quan ell cantava se sentian volar las moscas. Tanta era la devoció ab que se l' escoltava 'l públich, embelessat per aquella mitja véu deliciosa y per aquell portament inimitable, y conmogut pèl foch sagrat del artista que dominava á tots los que l' escoltavan.

Després de cada acte lo immens tenor vá ser cridat á la escena ab entusiasme diferents vegadas.

La Theodorini vá defensarse molt bé en lo paper de *Leonor*, apesar de no serli favorable la *tessitura* de la ópera, y en lo quart acte vá sostenir la fama que s' ha conquistat com á cantat dramática.

En Dufriche y en Rapp váren sostenir los seus respectius papers.

Los coros y la orquesta, ajustadíssims fentnos sentir aquellas gradacions de color que no més sentim á Barcelona quan en Goula ocupa lo silló presidencial de las orquestas.

Pero ahont ván fer *proesas* las massas coral y orquestral del Liceo vá ser en lo *Lohengrin* d' en Wagner que s' ha posat en escena després de la *Favorita*.

Com á cuestión de orquesta ja 'n teniam una idea per lo que 'ns havia explicat en Joanet Goula, quan se vá estrenar lo *Lohengrin* en lo teatro Principal; pero tocant als coros, no haviam endevinat ni 'ls mils, es á dir, que no 'ls haviam sentit may.

Aquesta vegada coros y orquesta han sigut la part notable del estreno y si son aficionados á la música d' en Wagner, los aconsello que s' aprofitin, perque lo *Lohengrin*, en conjunt, com aquesta vegada, no 'l sentirán pas més.

No 's descuidin tampoch de la *Favorita* perque 'ls Masinis passan alts. Després l' haurán de sentir cantada per Albertis y per Sanis y ¡qui sab, Mare de Deu potser pèl mateix tenor Prats en persona y llavoras tot serán exclamacions: ¡aquell Masini! y jo 'ls diré: fort; m' haguessin cregut; jo ja 'ls vaig avisar.

A la primera representació de la *Favorita* vá assistirhi 'l célebre tenor Gayarre, que tant magistralment l' havia cantada en lo mateix teatro.

Cada vegada que en Masini cantava una pessa d' ópera deya bé una frase, 'l públich se mirava á n' en Gayarre com si volgués dirli:

¿Qué t' en sembla noy d' aixó? ¿Veritat que ho ha fet bé?

No 'n sortirem may d' aquest Barcelona.

Sempre estará badant.

BONAVENTURA GATÉLL.



Valencia 'ls republicans han guanyat la majoria del Ajuntament.

¿Sembla un miracle, veritat? Donchs no ho es.

Los republicans de Valencia, sense abandonar los ideals que cada fracció professa, van posarse de acort per combatre al govern, y van triunfar per una immensa majoria.

Aquí á Barcelona succehiria lo mateix, lo dia que 'ls republicans possessin entenment.

De aquesta manera es com se triunfa, y no anantse'n á cala Ciutat á demanar las minorias per amor de Deu.

Las minorias son pèls méns, y aquí 'ls méns son los fusionistas.

Los advocats de Madrit sembla que 's proposan nombrar president de aquell colegi á D. Cristino Martos.

—¡Pobre colegi de advocats!
Perque allá ahont se fica D. Cristino sembla que s' hi fiqui 'l dimoni.

Ja veurán com los advocats de Madrit acabarán á esgarrapadas.

En Romero Giron, davant del Senat:
«Senyors: en cumpliment de mos debers monárquichs, jo estich disposat á sacrificar hasta la vida.»
¿Quina vida? Entenémnos. ¡La que té ó la que l' hi fan?

Las elecciones de Barcelona, aquesta vegada han sigut un modelo d' elecciones. Ni s' han tirat las urnas pèl balcó, ni s' ha fet fugir á ningú dels colegis, ni hi

ha hagut cap disputa, no s' ha formulat una sola pretesta.

Los fusionistas eran *duenyos absoluts* del camp, y ningú ha anat á ferlos sombra. Los colegis estavan deserts. En cambi, no hi ha res més hermós que 'ls resultats de escrutini. Tot son centenars y milers de vots.

Y are no se 'n estranyin. Jo 'ls explicaré lo que ha succehit.

Van votar tots los morts del cementiri vell y del cementiri nou: á pesar de la diferencia de locals no vá haberhi divergencias. Casualment los morts son los únichs que no 's poden estirar 'ls cabells.

Y si ningú 'ls vá veure entrar, es que 'ls difunts son impalpables é invisibles.

Perque l' alcalde de Madrit vá fer sortir á uns quants amichs seus regidors, lo governador Conde de Xiqueña, estava resolt á dimitir.

De manera qu' en Sagasta vá trobarse entre un gobernador y un alcalde.

—Deixeu que l' axafin, deya en Cánovas: quan estiga com una arengada, lo posaré al caliu y 'ns lo menjarém ab un esmorsar.

Los esquerrans de Barcelona havian de donar un tech; pero l' han suspés.

Del pensament á la cuina hi ha molta distancia.

De la cuina á la taula, cent mil lleguas.

De la oposició al poder, hi ha en Sagasta, qu' es un home tant llarch que no s' acaba may.

Encare no han enterrat al Sr. Romero Giron.

Ja ho saben: per embalsamaments, acudin al Doctor Sagasta.

Los Jochs Florals de aquest any van comensar ab un discurs del president D. Manuel Milá, molt reaccionari.

Y van acabar ab un discurs del mantenedor D. Victor Balaguer, molt liberal.

Lo primer discurs ningú vá escoltarse'l; lo darrer sigué molt aplaudit.

No hi ha mal que per bé no vinga.

L' última paraula es la bona.

Al cul del sach se troban las engrunas.

Los conservadors creuhen qu' es perillós que 'l Jurat entengui en los atentats que pujan cometrers' contra 'l rey.

Ay, ay, m' agradaria saber perqué

¿Creuhen los conservadors que 'l poble y la monarquia...?

Detente pluma... qu' encara hi ha fiscal d' imprenta. ¡Pero aquests conservadors fan fer uns pensaments!

S' ha presentat una proposició al Congrés, suscrita per diputats de todas las fraccions politicas, demanant que 's concedeixi una pensió de 7,500 pessetas anuals al eminent poeta Zorrilla.

Dono 'l mèn vot en *pro*.

Quant son tants á Espanya, los que sense haver fet més que passar pèl ministeri, cobran aquesta pensió ¿cóm hém de negarla al primer poeta nacional?

Pero desitjo una cosa. En Zorrilla no ha sigut may polítich; encare més: ha sigut sempre enemich de la política. Jo l' hi conech una poesia que comensa aixís:

«La política no tiene corazon, fé, ni vergüenza.»

Y á pesar de tot, son homes polítichs de tots los par tits los que demanan que se 'l recompensi ab una pensió, petita, dat lo mérit del poeta; pero digna d' agrahirse en un país ahont las lletras no donan prou per viure.

L' únich que desitjo es que l' eminent poeta, si no vol tenir opinió no 'n tinga; pero que 's recordi de que si hi ha polítichs ramplons y tunos, n' hi ha de honrats y agrahits, que saben véure 'l merit hont se troba, aplaudirlo y demanar que 's recompensi.

LO VETERANO.

Ab los ulls fixats en terra,
negitós, anonadat,
y empunyant ab má febrosa
un vell sabre rovellat,

S' está un digne veterano
murmurant una oració
que l' hi dictan la conciencia,
la vergonya y la rabò.

Los recorts dels temps que foren
ab los fets d' avuy uneix:
escoltéu tot lo que parla,
escoltéu lo que ho mereix.

—Ab mas mans —dú l' home,— ho palpo,
ab mos ulls ho estich mirant
y encara 'm sembla mentida
lo que veig y estich palplant.

Hi ha eleccions, no 'n tinch cap dupte; hi ha eleccions, n' estich segur... las urnas están oberlas, Y... ¿qui vá a votar? Ningú.

Ningú! Las antiguas salas, santuari del dret més gran, solitaries van obrirse, desertas se van tancant.

Ni classes desheredadas, ni classe mitja, ni richs, ni avansats, ni reaccionaris, ni 'ls enemichs... ni 'ls amichs!

¿Qué s' han fet los temps gloriosos de sufragi universal, en que tothom concurría á la lutra electoral?

¿Hont son aquells braus patricis que en frenética corrent abocavan dintre l' urna vol, ánima y pensament?

Allí hi havia de véras un poble gran, digne, fort; allí hi havia principis, ideas, conciencia, cor.

¿Y avuy? Avuy ni una gota queda ja d' aquella sanch: ara 'ls cors son tots de mármol, ara 'ls homes son de fanch.

D' any en any, de día en día s' ha anat extingint la fé; ara 'l poble ja no espera, y si espera... no sab qué.

La comedia del sufragi s' ha arribat á abandonar: avants diu que 's feyan trampas ara ja ni trampas hi ha.

¿En quíns días, en quína época havíam á Espanya vist un silenci tant terrible, un espectáculo tan trist?

Los conservadors tenfan mala má per fé eleccions; ells varen escapá á dojo amargas desilusiones.

Pero 'ls que han tingut la gloria de fer vessá 'l desengany, son los antichs progressistas son los méus ídols d' antany.

Progressistas! ¿Es di, 'ls homes que havían fet més burgit, defensant aquest sufragi tant burlat, tant escarnit!

Els eran los que clamavan contra la farsa oficial... ¿Y ells son los que avuy enterran lo principi electoral!

¡Ah! 'L coratje m' encén l' ánima y m' abraza 'l pensament! ¿Y jo he llansat la sanch mèva darrera d' aquesta gent?

A micas desapareixi lo sabre que 'ls defensá... á micas l' arma gloriosa que al combat m' acompañá...

Partit que aixís se rebaixa, cau, cau pel seu propi pés: no hi ha honor, no hi ha paraula, no hi ha modos... ¿no hi ha res!

Aixís parla 'l veterano, y en un arranch orgullós tremolant groch y frenétich del antich sabre 'n fá dos.

Busca 'l seu noble uniforme, ab tant cuydado guardat, y ab una forsa titánica lo deixa al punt destrossat.

Y encara escapant los trossos repeteix dos cops ó tres: —No hi ha honor, no hi ha paraula, no hi ha modos... no hi ha res!

C. Gumá.



DENSA que governa en Sagasta s' han aixecat aquí á Espanya més de tres-cents convents. Jo ja ho veig: lo govern havia promés que faria molt y al cap-de-vall no ha fet res. Y no hi ha res que s' encamani tant com las ganas de fé 'l gandul.

Escriuhen de La Bisbal qu' en las montanyas de Camós s' ha presentat un ós. Aixís ho escriuhen; pero jo crech que s' equivocan. Déu ser algun candidat fusionista qu' está fent l' ós per aquellas mcntanyas.

La ocurrencia que ha tingut l' Emperador de Russia de repartir entre 'l poble 30 milions de cigarrillos lo día de la coronació, ha sigut molt comentada. Hi ha que advertir una cosa. Lo tabaco rus es tant dolent com l' espanyol. Allá del tabaco d' estanch ne diuhen: escanya-nihilistas.

Un periódich de Madrit, ha dit que era molt probable qu' en Camacho tornés á encarregarse del Ministeri de Hisenda.

Vaja, no val á fer bromas de aquestas.

Llegeixo en un periódich:

«Las sesiones de las cámaras languidecen de día en día.»

—Aixó ray, deya un metje: que 'ls hi donguin carn á la brasa.

Llegeixo en un telégrama que publicava 'l Brusi:

«En el mismo Consejo se trató de los presupuestos, de las elecciones, y de la cuestion arroceras.»

Ho crech molt bè.

La gran qüestió dels fusionistas, es la qüestió arroceras.

Lo president dels esquerrans de Barcelona nombrat en reunió presidida per en Balaguer es l' ex-coronel Peñasco.

¡Que volian que trobés lo Trovador de Montserrat! Un peñasco.

S' atribueix al govern lo propòsit de reduhir lo número de bisbats.

Vaja, ho trobo molt mal fet, jo encar las aumentaria y una mitra donaria al senyor Rius y Taulet.

Alguns periódichs han dit que 'ls nous regidors de la majoria son los que jagan al burro en lo Cassino de la Plassa Real.

Aixó vol dir, fins á cert punt, que 'l partit constitucional, quan convè echa mano de las sèvas eminencias.

* * *

Frasses:

Un naturalista:—Lo burro es l' animal més pacient. Un carreter:—Lo burro reb las garrotadas, sense donarse'n compte.

Un burro:—¡Ay que bona es la palla! ¿Y las garrofas?... ¡Oh!

Un elector:—Jo no 'm vaig moure de casa en los tres dias d' eleccions y 'm trobo que hi votat... ¡Lo mèu vot es una garrofa! Protesto.

Un regidor:—¿Una garrofa? Part hi vull.

Un arcalde:—Vingan burros; aixís anirém tirant.

Una noticia que llegeix un mestre en un periódich de Madrit:

«Hoy ha despachado con S. M. el ministro de Gracia y Justicia.»

—Niño á ver haga V. esta oracion por pasiva. —Hoy ha sido despachado por S. M. el ministro... —¡Bravol... ¡Bravol... Sobresaliente.

En Sagasta no fá'l bè del país; pero fá frasses. De manera qu' ell ja fá una cosa ó altre.

Un dia d' aquestos s' estava parlant de que l' esquerra té una missió que cumplir y ell, infant las gaitas, aixamplant lo pit y alsantse de puntetas, va dir:

—L' esquerra soch jo.

Y ho crech molt bè. De la manera qu' ell entén las cosas de govern, de la mateixa manera y ab la mateixa facilitat agafará la cullera ab la má dreta que ab l' esquerra.

Una diputació provincial, la de Leon, ha suprimit del presupuesto una subvenció de 3,000 pessetas que donava al institut de Ponferrada, per rahó d' economia.

En cambi ha votat una subvenció de 4,500 pessetas á favor del seu president.

Aquest president déu ser un home molt sabi. Se menja, ell sol un institut y mitj.

En la festa dels Jochs Florals, D. Víctor Balaguer vestia la casaca de ministre.

¡Y 'l Sr. Rius y Taulet se 'l mirava ab una cara!...

A-Noya (Galicia) ab motiu de las eleccions vá haber-hi un mort.

Aquest si que té 'l vot assegurat, per tota la mort.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Es-par-ver.
2. MUDANSA.—Pas-Pes-Pis.

3. CONVERSA.—Sagasta.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Constantinopla.
5. ROMBO.—

LL U S
LL I M A R
R U M E L I A
S A L O U
R I U

6. GEROGLIFICH.—Tretze es dotzena de frare.

Han endavinat totas sis solucions los ciutadans Nas de punta inglesa, Un Republicá, Sachetti, Florencio Espigol y Salitrop; 5 Albert Albert, Savonasac y Espuma de mar; 4 S. Marsal, Hércules y Sastre y Parroquia; 3 Ull de bou y Simon de Sedruol; 2 Hércules y 1 no més Un Atlántid y Pau Xaranga.



XARADA.

Tothom té primera, molts gastan dos-tres nom d' home resulta ab prima al revés. La tot sol portarla del senyó al pagés; si hi ha qui no 'n porta es per deixadés.

LL. MILLÁ.

MUDANSA.

La roba 's sol estripá quan fá tot posat ab a; Barcelona té un carré qu' es del tot posat ab e; Un francés corre per 'qui qu' es molt tot posat ab i; Un home que conech jo se diu tot posat o; Si no m' endavinas tú ets un tot posat ab u;

FLORENCIO ESPIGOL.

TRENCA-CLOSCAS.

DIA 10 DECH CEN 1,000.

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo nom de una plassa de Barcelona.

ALBERT ALBERT.

TERS DE SÍLABAS.

.....
.....
.....

Horisontal y verticalment, primera ratlla: prenda de vestir.—Segona: nom d' home.—Tercera: nom d' un sabi.

GEROGLIFICH.

B
X X
G
A S M A
L
S I
V V V V
astre del día

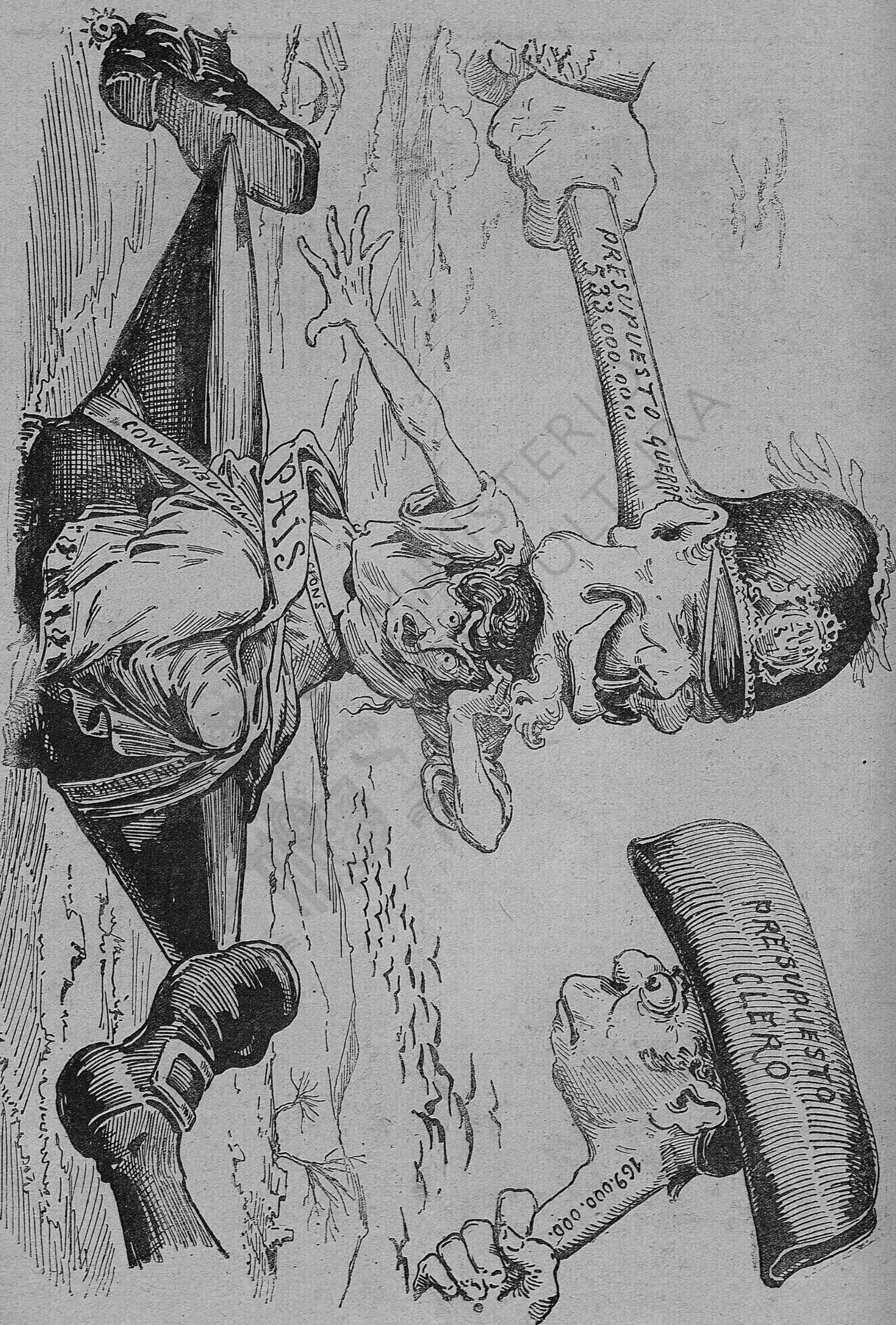
TRAFALCAR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ramon Romanisquis, Eutente, F. Mut, Juan II, Victoriano C., J. M. P., Un de Veraguas. Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch los ciutadans Hércules, P. Escriu, Espuma de Mar, Savonasac, Albert Albert, Florencio Espigol, Un Republicá, Joan Pi-bernat, P. de la S. C., A de Sabater, Gori, Bori, Mori, Burduntzi Zorroitz, Treseta Petons y Romualdo. Ciutadà J. Anet: Publicarém lo que 'ns envia.—Victoriano C: Idem conversa.—Ramon Romanisquis: Id. casi tot lo que 'ns envia.—Simon de Sedruol: Id. geroqlifich.—Sastre y Parroquia: Insertarém logogrifo.—Hércules: Id. rombo y trenca-closcas.—Sachetti: Idem trenca-closcas.—S. Magi: Id. logogrifo numèrich y quadrat.—Sir Byron: Lo nocturno va bastant bé.—Joanet P.: Insertarém conversa.—Peper del Carril: Las décimas son poch espontaneas.—J. Carcasó. Ja pensém ab vosté.—Noy Gran: Insertarém lo rombo.—Fill de Satán: Id. conversa y mudansa.—Varios pescadors: La noticia ha de venir firmada per persona que 'n responga.—Noy de ca 'l Ferré.—Hi aniran dos rombos.—Ciutadà Paco: Id. logogrifo numèrich.—Ciutadans J. B. (Tapé), A. B. (Presidari), D. P. Tortellá, y R. Rr. V. Tarragona: La senmana entrant ne parlarém.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.



Ab uns quantis cops de martell, quedarà ben aixafada.